

UN GIR A L'ESQUERRA: Un debat de país

UNA AGENDA PER AL PRIMER ANY DE LEGISLATURA

: Sobirania

Idees, formació i debat

Reconeixement-CompartirIgual 4.0 Internacional
(CC BY-SA 4.0)

EL GIR A L'ESQUERRA: UN DEBAT DE PAÍS

Estem en un moment perllongat de bloqueig polític, social i cultural. Un moment on globalment se superposen diferents crisis -social, ecològica, sanitària, econòmica, democràtica, tecnològica, de cures- i on en el nostre país vivim una paràlisi institucional, marcada per la judicialització del conflicte polític, i per la manca d'un debat estratègic de fons. En aquest context, l'exercici del dret a decidir lliurement el nostre futur i la necessitat d'una amnistia que faci possible replantejar el debat de nou en coordenades democràtiques, estan en la base de l'obertura de nous camins que s'hauran de transitar més aviat que tard.

Però també vivim una emergència de fons que cal afrontar amb determinació, i més en temps d'irrupció pública, amb presència institucional inclosa, de la extrema dreta més perillosament desacomplexada. I entenem que les transformacions socials, econòmiques i democràtiques necessàries per revertir aquesta emergència només es podran assolir a partir de les respostes de les esquerres sobiranistes catalanes -socials, polítiques i culturals-. Constatat el fracàs sistèmic de les receptes del capitalisme neoliberal, només des dels valors, propostes i pràctiques de les esquerres sobiranistes, i el treball col·laboratiu entre els diferents actors socials i polítics, ens podem dotar de mecanismes de protecció, enfortint les polítiques públiques que posin la vida i el benestar dels i les ciutadanes al centre de l'acció política.

Amb la voluntat de contribuir a fer possible aquesta transformació, des de Sobiranes proposem un conjunt de propostes a disposició i debat de l'opinió pública.

Una agenda per al primer any de legislatura

La intensitat de la crisi del 2008 va evidenciar les febleses i els desequilibris del nostre model econòmic i productiu. La cruesa de les retallades va fer palesa l'enorme vulnerabilitat política del nostre estat de benestar. Anys després de la gran recessió, una part important del teixit econòmic seguia concentrat en activitats de poc valor afegit; alhora que s'evidenciava un declivi accelerat del sector industrial fent-nos enormement dependents de regions on s'abarateixen costos laborals i ecològics, o de països amb un major desenvolupament en I+D+I. Les desigualtats no s'havien revertit, la taxa d'atur seguia doblant la mitjana europea. La dualització del mercat laboral es feia més profunda: la precarietat s'instal·lava als contractes de la gent jove

i de les persones amb menys qualificacions; la pobresa laboral creixia, mentre alhora el deteriorament de les condicions de vida empitjorava desproporcionadament la situació de les dones, especialment afectades per les polítiques de retallades (com a treballadores i com a usuàries dels serveis de l'Estat del benestar) i per la paralització o directament desmantellament d'avenços en igualtat aconseguits a la dècada del 2000. No es produïa tampoc, en el cicle més recent, una reducció de la taxa de pobresa, amb una distribució molt asimètrica entre col·lectius. Cal destacar l'elevada pobresa infantil i entre la població d'origen migrant. I finalment la cronificació de la vulnerabilitat habitacional, amb la transferència de la bombolla immobiliària al lloguer (sense polítiques de control públic de preus), així com l'ampliació de la segregació urbana, amb molts barris en situació de fragilitat. La crisi de la covid-19 aguditza tot això. Els seus impactes socials dibuixen una societat més polaritzada i fragmentada, amb més riscos d'exclusió. La pandèmia, d'altra banda, no és aliena a les dinàmiques de l'emergència ecològica, amb tots els senyals d'alerta encesos pel que fa a l'esgotament d'un model insostenible.

Més enllà de les crisis, estem travessant un temps de canvis generadors de noves incerteses i vulnerabilitats, sense pràcticament elements de resposta en les agendes públiques tradicionals. Es generen noves tensions en l'organització patriarcal de les cures, ja de per si sostinguda fonamentalment per les dones i especialment les dones migrants i de classe treballadora; es desencadenen el canvi demogràfic i la transició a una societat amb major diversitat. Irrompeu la financerització de l'habitatge, amb els seus impactes de gentrificació i segregació; o la digitalització, amb les seves diferents formes de capitalisme de plataforma. Les privatitzacions de sectors estratègics i la captura del regulador part de multinacionals devaluen l'accés a béns de primera necessitat a la ciutadania i de matèries primeres al teixit productiu. S'intensifiquen els riscos ambientals socialment produïts: contaminació, reducció de la biodiversitat, canvi climàtic. Entre aquestes transformacions i les polítiques públiques que heretem del segle XX s'obre un abisme, un desencaix d'època. Ens cal repensar l'agenda de transformació: més enllà de la denúncia del neoliberalisme, més enllà també de l'estatisme clàssic. El canvi d'època implica una nova gramàtica d'emancipació. I més ara, amb un virus que ens amenaça la salut i la vida, que ens ha fet conscients, de cop, de la nostra fragilitat. La covid-19 ens situa, com a societat, enfront del mirall dels nostres desgavells col·lectius i ens emplaça a buscar (i a forjar) finestres de futur compartit. Es tracta d'explorar camins de cooperació i renda bàsica, de reconèixer la naturalesa essencial de les cures i el caràcter inajornable de la transició ecològica, de revertir el declivi de la fraternitat i impulsar la construcció del comú. Es tracta de fer-ho des de la deliberació democràtica i la gramàtica política de la quotidianitat, des de proximitats empoderades i la batalla per Europa.

Els reptes i les oportunitats que aquest món canviant presenta ens obliguen a actuar conjuntament des de les polítiques públiques i les pràctiques socials. Sorgeix un nou entramat de complexitats i asimetries. S'obren espais potencials on configurar nous projectes vitals i compartits. Són moltes les dimensions on podem identificar tensions i esquerdes en el teixit col·lectiu, on podem (i hem de) dibuixar, també, horitzons d'esperança postcovid. Els desafiaments són grandiosos. La Catalunya del segle XXI mereix una resposta urgent i sòlida per part de les institucions d'autogovern. S'apunten, a continuació, una quinzena de propostes (lleis, estratègies nacionals, programes...) que haurien d'omplir de contingut el primer any de la nova legislatura, i que poden ser dissenyades i implementades des de les nostres institucions d'autogovern. No es tracta d'un catàleg exhaustiu de mesures governamentals i legislatives, sinó més aviat de puntals d'acció que incorporen un cert component innovador i/o estratègic.

1. Un Green New Deal a Catalunya

Fer front a l'emergència climàtica i a la crisi de biodiversitat són reptes inajornables a Catalunya. Necessitem canvis institucionals, legislatius, productius i territorials sense precedents al nostre país, molt més ambiciosos dels que s'han fet els darrers anys. Per portar-los a terme cal no només un canvi de ritme, ens cal una nova visió, on les noves polítiques econòmiques i territorials ambientals no es percebin com a dificultats o imposicions sinó com un camí per on transitar cap a un país desitjable i assolible, i on ningú -especialment els col·lectius més vulnerables que es vegin més afectats pel canvi de rumb- quedi endarrere. Hem de passar d'un escenari on les polítiques ambientals es perceben per molts actors com a polítiques sectorials on s'estableixen línies vermelles per evitar el deteriorament ambiental, a dibuixar línies econòmiques i territorials verdes de transició de país. Aquesta nova perspectiva requereix punts de referència i rutes compartides, per això apostem per fer un **acord verd de país**, en el que hi participin institucions públiques, actors socials i empresarials on es marquin prioritats, objectius i línies estratègiques dels mecanismes d'actuació necessaris. Així mateix, es fa necessària una **Llei de transició energètica**. Cal portar a terme un conjunt de modificacions legislatives que operin sobre les actuals normatives, per tal de revisar-les i donar-les coherència amb el pacte verd de país. Aquesta Llei de transició energètica hauria d'apostar per la relocalització energètica basada en una indústria innovadora i en l'equilibri territorial, amb models de governança més democràtics basats en les comunitats energètiques i el desenvolupament local, i finalment, amb els mecanismes de finançament suficients i eficients que generin ocupacions sostenibles.

2. Un pacte per l'economia social i per un nou model productiu

Les Bases de la Llei catalana de l'Economia Social i Solidària han estat treballades amb un consens absolut per tots els sectors d'aquest àmbit socioeconòmic, que conformen l'Associació d'Economia Social de Catalunya (AESCAT): Confederació de Cooperatives de Catalunya, Mutualitats de Previsió Social, Taula i Confederació del Tercer Sector Social i Xarxa d'Economia Solidària. Per tant, en la vinent legislatura s'ha de donar continuïtat a aquests acords i transformar-los en una legislació que serà pionera a l'Estat espanyol. Cal doncs, aprovar la **Llei catalana de l'Economia Social i Solidària** per tal de reconèixer l'Economia Social i Solidària com un àmbit de desenvolupament econòmic específic i diferenciat del sector públic-estatal i del sector econòmic privat mercantil. Formada per milers d'iniciatives socioeconòmiques que prioritzen les persones i la vida, l'ESS democratitza totes les fases del cicle econòmic, és generadora de béns i serveis socialment útils, i s'orienta a la satisfacció de les necessitats i les aspiracions de les persones que en són membres, així com les de les seves comunitats, per sobre del lucre. A més de la Llei d'ESS, cal impulsar el Pacte Nacional per una Economia per la Vida, format per tots els agents socials, econòmics i polítics del país, que orienti la reconstrucció postCOVID19 cap a la sobirania econòmica, la relocalització, la democratització i la transició ecosocial de l'economia catalana. El Pacte ha de promoure, coproduir i avaluar la construcció d'unes noves polítiques econòmiques basades en una Economia Plural Transformadora, que integri l'economia pública, l'ESS, l'economia feminista de cures, les economia comunitàries i aquelles economies locals (autònoms, PIMES) que desitgin aprofundir en la seva responsabilitat social, laboral i mediambiental Així mateix, cal fomentar la creació i atracció d'empreses/cooperatives del sector tecnològic que promoguin la sobirania tecnològica, l'ús del software lliure i la privacitat, així com un ús de la intel·ligència artificial amb dades ètiques, algorismes i infraestructures digitals que s'allunyin de la polarització i promoguin models de negoci respectuosos amb els drets laborals i vetllin per l'interès general.

3. La sanitat post-pandèmia

El sector sanitari ha patit greument l'impacte de la pandèmia. Un impacte agreujat per l'herència d'un model de gestió mixta publicoprivada molt costós en termes econòmics i poc sostenible a llarg termini. Apostem per fomentar un nou model de gestió sanitària des de l'àmbit públic, on es treballi a un doble nivell. Per una banda, enfortir les xarxes de salut comunitària i els serveis sanitaris de proximitat, ampliant la cartera de serveis i dotant-los

de majors recursos. Per altra banda, fomentar la recerca mèdica d'alt nivell, i la col·laboració interinstitucional entre hospitals, universitats i altres organismes públics, per assegurar una assistència mèdica de primer nivell, i també capacitat reactiva i de coordinació per futures crisis. Així mateix, el sector sanitari ha de garantir unes condicions laborals dignes dels seus treballadors, que s'allunyin de les condicions de precarietat a les que han estat sotmesos especialment en els darrers deu anys.

4. Un sistema nacional de cures

L'actual crisi ha fet visible una enorme ferida social: la desatenció pública de les vulnerabilitats quotidianes, en especial de les persones grans i d'aquelles en situació d'aïllament i soledat. La situació viscuda a les residències durant la pandèmia ha de posar tothom a treballar. S'ha fet palès la debilitat i pèssimes condicions laborals del sector professional de la cura, tant la cura formal en residències, centres de dia, i serveis domiciliaris, com la informal que es dóna per part de les treballadores de la llar. A la vegada, s'ha vist com en front de l'emergència sanitària s'ha derivat a les famílies el sosteniment de la cura quotidiana a gent gran, infants i persones dependents, sense suports públics ni eines de conciliació, amb unes conseqüències que ja estem veient d'esgotament i deteriorament de les dones i d'impacte en les seves trajectòries laborals. L'aposta per un país inclusiu es fa tangible en el terreny de les cures i dels vincles de solidaritat. Les cures, enteses com totes aquelles activitats i feines que, més enllà de l'atenció a la dependència i a la infància, són necessàries perquè la vida funcioni al dia a dia, haurien de tenir un nivell de centralitat i garantia, en el règim català de benestar, equivalent al de l'educació i la salut. Però un sistema nacional de cures també hauria d'incorporar mecanismes de corresponsabilitat d'empreses i administracions per garantir quotidianament el benestar físic i emocional de les persones. Cal articular i dotar de rang legal, des d'un paradigma de drets, un sistema nacional de serveis de cures de caràcter públic, universal i de qualitat, basat en la proximitat, l'empoderament personal i l'acció comunitària. Un model que superi de forma definitiva els elements de deshumanització i mercantilització de l'actual sistema, i que dignifiqui i doni drets a les persones que hi treballen.

5. La universalització de l'educació pública 0-3

L'educació infantil 0-3 és clau com a etapa de desenvolupament personal i socioeducatiu; com a política redistributiva que aporta condicions primàries d'igualtat; i com a estratègia d'organització sostenible de les cures, amb un paper central dels serveis públics i els béns comuns. Sobre aquesta base, resulta prioritari universalitzar –a partir d'una llei del Parlament- l'etapa inicial de l'educació infantil per mitjà d'una xarxa pública d'escoles bressol de qualitat i, alhora avançar també cap a formes innovadores de suport a la criança i a la conciliació que puguin respondre a les necessitats múltiples i complexes de la societat actual. Per tant, tot això cal fer-ho en el doble marc d'una estratègia diversificada de suports a la primera infància i a les famílies; i d'itineraris integrats i de proximitat amb la resta d'etapes d'educació infantil i primària.

6. Pla de xoc contra la segregació i l'abandonament escolar

La pandèmia ens ha mostrat com n'és d'important el risc que augmenti l'abandonament escolar. Un sistema escolar ja tensat i segregat afronta un nou repte amb eines limitades. És necessari elaborar polítiques d'acompanyament i suport als infants, adolescents i joves més vulnerables per revertir la situació generada per la crisi de la covid-19 en l'àmbit educatiu. I mesures de caràcter estructural per tancar diverses fractures i desigualtat que es produeixen dins el sistema educatiu. Concretament, cal adoptar mesures de finançament i regulació del sistema educatiu amb les que revertir les retallades i assolir, com a mínim, els objectius de finançament definits per la LEC (això, entre altres coses, hauria de permetre reduir ràtios professorat-alumnat i contractar nou personal de suport per als centres), i afavorir una distribució més equilibrada de l'alumnat. En relació amb això darrer, s'hauria d'aconseguir que totes les escoles sufragades amb fons públics es corresponsabilitzin de l'escolarització de l'alumnat socialment desfavorit i amb dificultats d'aprenentatge. També s'ha de considerar l'àmbit universitari i de l'educació superior en aquest paquet. Una possible via seria crear una agència catalana pel dret a l'educació superior que assumeixi la gestió de les beques i ajuts, amb una política activa en matèria de transport i habitatge, i una estratègia per afavorir l'accés a la universitat per sobre de barreres de classe i que la tria dels estudis no estigui determinada per biaixos de gènere.

7. Una estratègia nacional contra la pobresa infantil

Un de cada quatre infants i adolescents de Catalunya viu en llars en situació de pobresa. Aquesta realitat vulnera els drets humans de la infància, i reproduïx la desigualtat d'expectatives vitals. S'ha de revertir de forma urgent. S'han de generar les condicions materials i emocionals garantidores d'un desenvolupament personal digne al llarg de tota la vida. Caldria per tant una estratègia de superació de la pobresa infantil que incorpori, d'una banda, múltiples àmbits d'acció (ingressos de les llars, alimentació, educació, bretxa digital, lleure...) amb especial incidència a les famílies monoparentals, que concentren una part important de la infància en risc de pobresa i, d'altra banda, la mobilització d'una àmplia xarxa d'institucions, actors i recursos.

8. L'expansió de la garantia d'ingressos: avançar cap a la Renda Bàsica

La crisi de la covid-19 ha incrementat i aguditzat la pobresa: persones que viuen sense els recursos necessaris per satisfer amb dignitat el conjunt de necessitats bàsiques. Cal avançar amb fermesa cap a la seguretat en l'ingrés al llarg de tota la vida, cap a la garantia pública de les condicions materials d'existència, i que això vagi acompanyat d'una ampliació de la protecció social a persones que viuen en la informalitat (quant a contracte) i sobretot a les persones migrants en situació irregular. Tenim un repte de país i un deute amb un percentatge molt important de la població que queda al marge del sistema de beneficis i ajuts socials. Es constaten avui, d'una banda, limitacions importants de caràcter substantiu en la RGC i l'IMV; i, d'altra banda, problemes de manca de complementarietat i desconexió entre els dos instruments. Cal per tant una nova llei del Parlament que integri les eines de garantia d'ingressos; que amplii cobertura i intensitat de protecció; i que ho faci en coherència amb els principis d'individualitat, incondicionalitat i universalitat que sustenten la Renda Bàsica. Cal primer un reconeixement com a ciutadans de ple dret a aquells qui ara no ho són i, per tant, establir mecanismes d'accés a la protecció pública, començant per l'empadronament.

9. Una nova Llei de Barris: l'eina per superar segregacions i enfortir comunitats

Enfront de les dinàmiques persistents i recentment agreujades de vulnerabilitat urbana i segregació residencial, cal una estratègia nacional de transició cap a barris inclusius i sostenibles, on es faci possible una vida quotidiana no segregada. L'eina clau ha de ser una nova Llei de Barris, que articuli les dimensions social, urbana i ecològica, orientada a garantir la seguretat habitacional, impulsora de processos de coproducció veïnal i

associativa, d'enfortiment comunitari. Una llei de barris com a marc de millora de les condicions de vida i dels entorns de quotidianitat de la majoria de la població, acompanyada per una estratègia d'acció comunitària que enforteixi les xarxes veïnals com a punt neuràlgic des d'on aterrin i es desenvolupin les estratègies econòmiques i educatives destinades al barri i la seva comunitat.

10. Una Catalunya municipalista: l'estratègia d'enfortiment dels poders locals

El municipalisme ha estat motor de transformació de pobles i ciutats. Ho ha fet, tanmateix, en un marc de fortes precarietats polítiques i econòmiques. Lluny dels nivells d'autogovern i de gestió necessaris per construir un país equilibrat i d'alt nivell de desenvolupament humà. Les últimes crisis (2008 i covid-19) han fet del municipalisme trinxera de drets bàsics i han evidenciat la capacitat d'articular respostes vinculades al bé comú. Cal ara un salt endavant qualitatiu. Articular un model vertebrat pel principi de proximitat (subsidiarietat) que situï el municipalisme com a esfera bàsica i no subordinada de govern. I blindar el model per mitjà d'una nova Llei de Governos Locals que ompli les competències i l'autonomia política; impulsi la innovació democràtica; enforteixi el finançament; reconegui l'heterogeneïtat institucional en el territori; i estableixi l'elecció directa de les institucions supramunicipals.

11. Finances socials municipals

Si no es prenen mesures de cobertura social, la pobresa a Catalunya s'incrementarà de manera dramàtica. Una manera d'aturar aquest cop és a través de la creació d'una xarxa de microfinances socials que estigui desplegada pels municipis de Catalunya a partir d'una col·laboració entre el sector públic local i les entitats financeres socials, que doni suport a l'activitat de persones amb risc d'exclusió social i financera afectades per la crisi i/o amb dificultats d'ocupació, de manera que puguin impulsar la seva activitat i evitar caure en l'exclusió. Perquè aquest crèdit no es converteixi en una maledicció en comptes d'una ajuda, aquest nou model haurà d'estar basat per damunt de tot en els serveis d'acompanyament i formació enfocats a generar impacte social positiu i mesurable, fent així que l'atorgament del crèdit no sigui el motiu principal, sinó un element de suport complementari i no sempre necessari en el procés d'acompanyament a l'emprenedoria i/o ocupabilitat. El Pla de Recuperació de la UE és una gran oportunitat per poder finançar i desplegar aquesta proposta a Catalunya.

12. Una estratègia de transformació de les administracions públiques

Caldrà impulsar, amb la màxima prioritat, un conjunt de programes que dibuixin una administració pública catalana a l'altura dels reptes del segle XXI. S'haurà de transitar cap a un model flexible i responsable, estratègic i creatiu, democràtic i deliberatiu. L'administració no és un mer instrumental tècnic, ha d'incorporar els valors que inspiren la construcció d'una societat lliure, igualitària, diversa i fraterna; ha de contribuir a forjar els escenaris col·lectius que democràticament decidim. En clau interna, l'administració pública ha de superar esquemes de rigidesa vertical i sectorial, i dotar-se de flexibilitat, d'espais que nodreixin la confiança i la responsabilitat. L'administració pública ha de fomentar mecanismes perquè la funció pública s'assembli a la població i sigui exemplar en termes d'equitat, en particular de gènere però també molt especialment promovent la inclusió de persones d'origen migrant remouent obstacles i desenvolupant estratègies actives. L'administració pública del segle XXI ha d'incorporar la tecnologia com a medul·la espinal del seu funcionament intern, garantint l'aplicació de solucions tecnològiques basades en la sobirania tecnològica, la cura de la privacitat, la governança publico – comunitària del software; solucions que permetin millorar la seva eficiència i potenciar el treball transversal que doni resposta als reptes i complexitats actuals. Una administració que basi la seva forma de fer en la cooperació entre administracions i no en la competència. En clau externa, haurà d'articular respostes a una societat complexa i carregada d'incerteses. Caldrà per tant que sigui estratègica i oberta a l'aprenentatge i a l'abordatge de reptes emergents. Ens cal, per últim, una administració deliberativa i relacional, amb eines per incorporar intel·ligències col·lectives. Una administració que incorpori mecanismes d'escolta de les propostes i problemes de la ciutadania per tal articular el diàleg i la cooperació; per activar dinàmiques col·laboratives entre escales de govern i amb l'esfera comunitària.

13. Equitat territorial sostenible

La desigualtat té una dimensió geogràfica i s'expressa sobre el territori. En aquest sentit, l'exclusió social i la vulnerabilitat no només es manifesten a determinats barris metropolitans, que ho fan, sinó que també afecten de forma especialment significativa a les àrees rurals on, d'altra banda, l'estructura d'oportunitats per al desenvolupament local acostuma a ser més limitada. Entenent per *Equitat Territorial Sostenible* com l'accés igualitari, per a tots els territoris, als mateixos nivells de renda i de serveis públics, cal fer front a la problemàtica -concreta i de conseqüències molt complexes del despoblament

rural- sense comprometre les necessitats de les generacions futures. Cal doncs, que s'aprovi l'actual proposta de **Llei d'equitat territorial** que incorpori un conjunt de mesures d'iniciativa pública, privada o comunitària, orientades a la millora de les condicions de vida del conjunt de persones que viuen a les Àrees Rurals de Catalunya, enteses com aquelles vegueries, comarques o àrees geogràficament diferenciables que tenen una densitat poblacional inferior a 300 habitants/Km2.

14. Una reforma tributària de progrés

Donem suport al decàleg de mesures proposades per la "Plataforma per una fiscalitat justa, ambiental i solidària": 1) Rebaixar i igualar el mínim exempt en l'Impost sobre el Patrimoni i Impost sobre successions i donacions i suprimir-ne les bonificacions a la quota. 2) Impost sobre Societats: activar un impost solidari sobre els guanys de les grans empreses amb resultats extraordinaris en l'exercici 2020. 3) Consolidar les modificacions i augments fets en els trams autonòmics a l'IRPF i equiparant la tributació de les rendes del capital a les rendes del treball. 4) Apujar l'IVA per a béns sumptuaris mentre es determina el tipus "0" per a determinats productes sanitaris i d'higiene personal. 5) Creació d'una Taxa Covid amb tipus impositius entre l'1% i el 3% a partir dels patrimonis d'1 milió d'euros. 6) Doblar l'Impost sobre dipòsits de les entitats de crèdit (del 0,03% actual a com a mínim el 0,06%). 7) Taxa Google i Taxa Tobin: Consolidar l'actual proposta d'impostos i accelerar com més aviat millor la recaptació d'aquesta taxa. 8) Prohibició de contractació i ajudes públiques a empreses amb seus en paradisos fiscals. 9) Reformar els beneficis fiscals per millorar-ne l'equitat. 10) Augmentar la tributació per una fiscalitat verda.

15. Una aposta per enfortir els mitjans de servei públic i l'espai audiovisual català

Impulsar la renovació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, fent efectiva la Llei reformada per unanimitat (modificació de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, i de la Llei 11/2007, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals). Aquest procés, juntament amb l'elecció de les direccions dels mitjans per concurs públic, ha de permetre caminar cap a la desgovernamentalització i despolitització dels mitjans públics i del regulador, i s'han de seguir impulsant accions per a promoure un model professionalitzat de governança dels mitjans públics, entenent-los com un teixit que té presència a tot el territori. També serà necessari aprovar el Contracte-programa entre el govern i la CCMA, i dotar d'estabilitat

pressupostària l'ens. S'hauran de prendre mesures per a dinamitzar el sector audiovisual i promoure els continguts locals en les plataformes digitals i en *streaming*, acompanyat d'un impuls a les accions per a promoure la llengua catalana en aquesta àmbit. Les polítiques de comunicació han de tenir un vessant innovador, ateses les dinàmiques de la societat connectada i del coneixement, sense deixar de banda la presència de mitjans del tercer sector.

: Sobiranes

Idees, formació i debat

: Sobiranes

Idees, formació i debat

info@sobiranes.cat

Rocafort, 242 2n bis | 08029 Barcelona
